

145.

DEKRET

w przedmiocie opłat od podań oraz od świadectw urzędowych.

Na wniosek Rady Ministrów postanawiam co następuje:

I. PODANIA.

P r z e d m i o t.

Art. 1. Opłacie w myśl dekretu niniejszego podlegają podania, wnoszone do urzędów państwowych, mających siedzibę na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego oraz załączniki do takich podań.

Art. 2. Dekret niniejszy niema jednak zastosowania do podań, wnoszonych do sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Art. 3. Przepisy dekretu niniejszego, dotyczące podań, stosować należy—o ile nie postanowiono inaczej—również do załączników.

Art. 4. Jeżeli w myśl przepisów, obowiązujących pewien urząd państwowy, wolno pewnego rodzaju wnioski lub oznajmienia składać ustnie i jeżeli urząd odnośny, aby stwierdzić tego rodzaju ustne oświadczenie, sporządził protokół lub inne pismo, które następnie petent podpisał, natenczas ów protokół lub pismo oraz jego załączniki podlegają opłacie takiej, jaka przypadałaby w razie wniesienia podania tej samej treści.

Art. 5. Jeżeli dwie lub więcej osób wniosło podanie we własnym imieniu albo jeżeli osoba, która wniosła podanie, uczyniła to w imieniu dwu lub więcej osób w charakterze ich prawnego zastępcy lub pełnomocnika, natenczas opłata przypada z reguły tyle razy, ile osób wniosło podanie w imieniu własnym lub ile jest osób, w których imieniu wniosł podanie prawny zastępca lub pełnomocnik. Opłata jednokrotna przypada tylko o tyle, o ile odnośne osoby zgłosiły żądanie, w podaniu zawarte, jako współwłaściciele co do majątku wspólnego lub o ile żądanie opiera się na jednym i tym samym tytule prawnym. Załączniki do podań, określonych w artykule niniejszym, podlegają zawsze opłacie jednokrotnej.

Uwolnienia przedmiotowe.

Art. 6. Opłacie w myśl dekretu niniejszego nie podlegają podania następujące:

- 1) zawierające wnioski w sprawach publicznych;
- 2) zawierające wiadomości, udzielone w myśl obowiązującego przepisu albo na żądanie władzy, wystosowane w sprawie publicznej;
- 3) podania do władz oświatowych oraz do zakładów naukowych i szkolnych—z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów;
- 4) dotyczące wyborów do Sejmu lub do ciał reprezentacyjnych samorządowych;
- 5) podania w sprawie służby wojskowej;

- 6) podania osób, które pozostają lub pozostawały na służbie państwa lub związków samorządnych oraz członków rodzin tych osób w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;
- 7) o posady w urzędach państwowych;
- 8) wnoszone do urzędów państwowych, sprawujących zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;
- 9) podania osób, korzystających z usług kolei żelaznej, poczty, telegrafu, telefonu lub innych urządzeń użyteczności publicznej, dotyczące tego stosunku do wspomnianych przedsiębiorstw, jeżeli te przedsiębiorstwa są własnością państwa lub pozostają pod zarządem państwowym;
- 10) zawierające dane celem dokonania wymiaru lub poboru danin publicznych;
- 11) zawierające dane co do rodzaju lub wysokości danin publicznych lub innych kwot, wnoszonych do kas państwowych,—w szczególności też deklaracje płatnicze;
- 12) podania o zwrot nienależnie pobranych danin publicznych, jeżeli je uiszczono bez nakazu płatniczego władzy, powołanej do wymiaru odnośnej daniny, lub w kwocie wyższej, niż ustalona w nakazie płatniczym albo w decyzji, wydanej wskutek odwołania się;
- 13) odwołania, określone w art. 28 dekretu niniejszego;
- 14) podania w sprawach przymusowego wywłaszczenia na użytek publiczny, wnoszone przez osoby, których majątek ulega wywłaszczeniu;
- 15) dotyczące ubezpieczeń przymusowych;
- 16) o udzielenie patentów na wynalazki, o ochronę wzorów rysunkowych i modeli oraz o ochronę znaków towarowych;
- 17) dotyczące spraw, należących do zakresu działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej oraz urzędów podwładnych mu;
- 18) dotyczące spraw, należących do zakresu działania instruktora stowarzyszeń przemysłowo-rzemieślniczych;
- 19) wnoszone do urzędów, którym powierzona jest legalizacja statutów stowarzyszeń spółdzielczych oraz związków tychże i nadzór nad nimi, a dotyczące spraw powyższych;
- 20) wnoszone do Urzędów Ziemskich w postępowaniu, unormowanym dekretem Rady Regencyjnej z dn. 11 października 1918 r., Dziennik Praw poz. 22;
- 21) dotyczące ujawnienia czynów, zagrożonych karą w kodeksie karnym albo w przepisach administracyjnych lub skarbowych;
- 22) o wydanie tymczasowego dowodu osobistego (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 30 listopada 1918 r., Monitor Polski № 223);
- 23) o wydanie świadectw urzędowych, wymienionych w art. 34 dekretu niniejszego pod LL. 5—7;
- 24) podania osób, którym sąd przyznał prawo ubogich, wnoszone do władz administracyjnych, a pozostające w związku ze sprawą, co do której uzyskano prawo ubogich;
- 25) podania osób, dotkniętych klęską żywiołową, o zapomogi lub ulgi przy stosowaniu obowiązujących przepisów;

- 26) podania, dotyczące spraw, należących do zakresu działania „państwowego urzędu do spraw powrotu jeńców, uchodźców i robotników“ oraz urzędów podwładnych mu.

Art. 7. Podanie, od którego opłatę uiszczono, zwrócone patentowi bez rozpatrzenia z powodu wniesienia do urzędu niewłaściwego, nie podlega opłacie ponownej, jeżeli patent złożył je następnie w urzędzie właściwym.

Uwolnienia osobiste.

Art. 8. Osobiste uwolnienie od opłat, unormowanych w części I dekrety niniejszego, przysługuje:

- 1) państwu polskiemu;
- 2) związkom samorządnym, mającym siedzibę w Polsce;
- 3) kościołom i gminom wyznaniowym, przez państwo polskie uznanym;
- 4) fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, prawnie istniejącym, jeżeli siedziba tych instytucyj znajduje się w Polsce, a za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; uwolnienie to dotyczy również podań o legalizację.

Art. 9. Fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, które mają na celu działalność, określoną w art. 8, jeżeli ich siedziby znajdują się zagranicą, może być przyznane uwolnienie osobiste w drodze decyzji Ministra Skarbu.

Art. 10. Jeżeli jedno i to samo podanie wniosły dwie lub więcej osób, przyczem niektórym tylko przysługuje osobiste uwolnienie, natenczas osoby nieuwolnione obowiązane są solidarnie do uiszczenia całej opłaty.

Wysokość opłaty.

Art. 11. Opłata wynosi — o ile dekret niniejszy nie stanowi inaczej — 4 marki polskie od pierwszego arkusza i 2 marki polskie od każdego następnego arkusza.

Art. 12. Jeżeli podanie wniesiono w dwu lub więcej egzemplarzach, natenczas należy uiszczyć 4 marki polskie od pierwszego arkusza jednego z tych egzemplarzy i po 2 marki polskie od każdego następnego arkusza wspomnianego egzemplarza i od każdego arkusza innych egzemplarzy.

Art. 13. Jeżeli prócz egzemplarzy oryginalnych wniesiono jeden lub więcej odpisów podania, natenczas stosuje się art. 12, jak gdyby odpisy były egzemplarzami oryginalnymi.

Art. 14. Jeżeli podanie dotyczy zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego albo na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania takiego przedsiębiorstwa, a załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu, natenczas zamiast opłaty w kwocie 4 marek polskich, ustanowionej w art. 11 i 12, uiszczyć należy opłatę w kwocie 10 marek polskich. Obowiązujące przepisy, w myśl których mają być w takich razach władzy państwowej zwrócone koszty oględzin, pozostają bez zmiany.

Art. 15. Jeżeli podanie dotyczy zatwierdzenia statutu spółki akcyjnej lub zmiany takiego statutu, natenczas zamiast opłaty po 2 marki polskie, ustanowionej w art. 11—13, uiszczyć należy opłatę po 4 marki polskie.

Art. 16. Od każdego załącznika do podania, podlegającego opłacie w wysokości, oznaczonej w art. 11—14, przypada opłata w kwocie 1 marki polskiej za każdy arkusz. Od każdego zaś załącznika do podania, określonego w art. 15, przypada opłata w kwocie 4 marek polskich za każdy arkusz.

Art. 17. Opłat, określone w art. 16, należy uiścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym, czy odpisem oraz czy od pisma stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową.

Art. 18. Ilość arkuszy oblicza się osobno co do każdego egzemplarza podania (art. 12), co do każdego odpisu (art. 13) i co do każdego załącznika (art. 16). Niecały arkusz liczy się za cały. Minister Skarbu ustali rozmiar papieru, który uważać należy za jeden arkusz.

Art. 19. W razie wniesienia podania, w którym petent żąda zmiany decyzji w przedmiocie daniny publicznej, suma opłat, przypadających w myśl art. 11—18, nie może wynosić więcej niż czwartą część sumy spornej. Dotyczy to także odwołań od decyzji wydanych wskutek podań, określonych w art. 6 pod L. 12.

Jeżeli wspomniana czwarta część nie jest podzielna przez 10 fenigów, ustala się opłatę w tej kwocie bezpośrednio wyższej, która jest w ten sposób podzielna.

Art. 20. Jeżeli petent ma mieszkanie lub siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej lub jeżeli petent, mający mieszkanie lub siedzibę poza obszarem dawnego zaboru rosyjskiego, wniósł podanie do urzędu, znajdujące się na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej, natenczas

zamiast marek polskich	uiścić należy koron halerzy	
10	17	50
4	7	—
2	3	50
1	1	70

W przypadkach, określonych w art. 19, opłatę ustala się w kwocie podzielnej przez 10 halerzy.

Uiszczenie opłaty.

Art. 21. Sposób uiszczenia opłaty określi Minister Skarbu.

Art. 22. Jeżeli osoba, która wniosła podanie, żąda pokwitowania z przyjęcia podania, to pokwitowanie takie, obejmujące: imię i nazwisko lub firmę petenta, krótką treść podania, łączną ilość arkuszy co do podania (art. 11—13), łączną ilość arkuszy co do załączników oraz kwotę, uiszczoną tytułem opłat w myśl dekretu niniejszego, będzie wydane w razie uiszczenia opłaty w kwocie 60 fenigów.

W przypadkach, określonych w art. 20, pokwitowanie takie podlega opłacie w kwocie 1 kor.

Art. 23. Jeżeli podanie nie podlega opłacie, natenczas również pokwitowanie, o którym mowa w art. 22, wolne jest od opłaty.

Postępowanie w razie nieuiszczenia opłaty.

Art. 24. Jeżeli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeżeli uiszczono ją niedostatecznie, natenczas podanie pozostawia się bez biegu aż do zupełnego uiszczenia opłaty. Urząd, do którego takie podanie wpłynęło, zawiadamia petenta lub jednego z petentów o pozostawieniu podania bez biegu i wyznacza termin, w ciągu którego opłata winna być uiszczona. Po bezskutecznym upływie tego terminu—zwraca podanie. Jeżeli wniesienie odnośnego podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny, natenczas termin ten uważać się będzie za zachowany tylko w razie uiszczenia opłaty w czasie, oznaczonym w zawiadomieniu.

Art. 25. Jeżeli w razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty od podania — poza przypadkami, wymienionymi w art. 6 pod L. 24, — petent załączył świadectwo ubóstwa, natenczas urząd, do którego podanie wpłynęło, załatwi je, jeżeli uzna złożone świadectwo za dostateczne. W przeciwnym razie wystosuje uwiadomienie w myśl art. 24. Załatwienie mimo nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty urząd winien umotywować.

Art. 26. Przeciw zarządzeniom, określonym w art. 24 i 25, jeżeli opłaty nie uiszczono, nie przysługuje środek prawny.

Art. 27. Jeżeli urząd, do którego wniesiono podanie, uchybił postanowieniom artykułów 24 i 25, natenczas urzędnik, który ponosi winę, obowiązany jest — niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej — do uiszczenia opłaty. Dokładne przepisy w tym względzie wydane zostaną w drodze rozporządzenia Rady Ministrów.

Środki prawne.

Art. 28. Jeżeli strona uczyniła zadość wezwaniu, określonemu w art. 24, może w ciągu miesiąca od dnia uiszczenia opłaty wnieść odwołanie do urzędu, od którego pochodzi wezwanie. Urząd ten przedkłada odwołania, wniesione w właściwym terminie, do ostatecznej decyzji Ministerstwu Skarbu.

Art. 29. Przepisy o odwołaniu się urzędnika, w razie nałożenia natenczas obowiązku uiszczenia opłaty w myśl art. 27, wyda Rada Ministrów.

II. ŚWIADECTWA URZĘDOWE.

Art. 30. Zaświadczenia, wydawane stronom w ich sprawach prywatnych przez urzędy państwowe, mające siedzibę na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego z wyjątkiem tych, które wydają sądy i urzędy wymiaru sprawiedliwości, podlegają opłacie, która — o ile dekret niniejszy nie stanowi inaczej — wynosi 4 marki polskie.

Art. 31. Opłacie w kwocie 3 marek polskich podlega poświadczenie własnoręczności podpisu.

Art. 32. Opłacie w kwocie 4 marek polskich za każdy arkusz podlegają odpisy, zaopatrzone w poświadczenie zgodności z oryginałem.

Art. 33. Jeżeli urząd, wydający świadectwo (art. 30—32), ma siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej, natenczas zamiast marek polskich 4 uścić należy 7 koron, zamiast marek polskich 3 uścić należy 5 kor. 20 h.

Przepis ten stosuje się do odpisów (art. 32) również wówczas, jeżeli wydaje się je wskutek podania osoby, mającej mieszkanie lub siedzibę na obszarze byłej okupacji austriacko-węgierskiej.

Art. 34. Nie podlegają opłacie świadectwa:

- 1) wydane wskutek podania (art. 1—10 dekretu niniejszego);
- 2) wydane celem dołączenia do podań, wymienionych w art. 6;
- 3) wydane osobom, wymienionym w art. 8 i 9;
- 4) szkolne;
- 5) nieskazitelności obywatelskiej;
- 6) szczepienia ospy;
- 7) ubóstwa.

Postanowienie, zawarte w artykule niniejszym pod L. 1, nie dotyczy odpisów.

Art. 35. Jeżeli świadectwo, określone w art. 34 pod L. 2 lub 3, ma być użyte nie według przeznaczenia pierwotnego, natenczas należy przed tem użyciem uścić opłatę stosownie do art. 30—33.

Art. 36. W przypadkach, określonych w art. 34 pod LL. 1—3, ma urząd, wydający świadectwo, uwidocznic na niem powód uwolnienia do opłaty.

Art. 37. Co do uiszczenia opłaty od świadectw urzędowych postępowania w razie nieuiszczenia i środków prawnych — stosuje się analogicznie art. 21 oraz 24—29.

III. PRZEPISY PRZECHODNIE.

Art. 38. Dekret niniejszy stosuje się do podań, wniesionych od czasu ogłoszenia go w Dzienniku Praw, oraz do świadectw, wydanych od tegoż czasu.

Art. 39. Z chwilą wejścia w życie dekretu niniejszego przestają obowiązywać na ziemiach polskich dawnego zaboru rosyjskiego wszystkie przepisy dotychczasowe, dotyczące przedmiotów, unormowanych w tym dekreście. Nadto przestają obowiązywać przepisy dotychczasowe, dotyczące opłata odpowiedzi na podania, wnoszone do urzędów państwowych.

Art. 40. Wykonanie dekretu niniejszego poruczam Ministrowi Skarbu, który, o ile wykonanie dotyczy zakresu innych ministerstw, ma się porozumieć z ministrami właściwymi.

Dan w Warszawie, dnia 7 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Pilsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Skarbu:

Dr. English